

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. J. G.**, advokát, Š. – správca konkurznej podstaty úpadcu P., IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. R. D., M., proti žalovanému: **A., s. r. o.**, V., zastúpená advokátkou JUDr. E. K., P., **o odporovanie právnym úkonom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 68 Cbi 24/00-164 zo dňa 13. 05. 2011, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 68 Cbi 24/00-164 zo dňa 13. 05. 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobca j e p o v i n n ý žalovanému zaplatiť trovy odvolacieho konania vo výške 2 857,54 eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 68 Cbi 24/00-124 zo dňa 04. 12. 2009 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal žalovanému nahradiť trovy konania vo výške 9 723,66 eur.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou doručenu 25. 02. 2000 sa domáhal, aby žalovaný v prospech konkurznej podstaty úpadcu vrátil všetko o čo sa odporovanými úkonmi uvedenými v bode IV. tejto žaloby dlžníkov majetok ukrátil, alebo ak to nie je možné, žiadal zaplatiť žalobcovi sumu 36 513 914 Sk s 18% úrokom z omeškania odo dňa, kedy došlo k uzavretiu jednotlivých právnych úkonov až do zaplataenia ako aj trovy konania. Citoval kúpne zmluvy, k uzavretiu ktorých došlo medzi dlžníkom zastúpeným Ing. A. K. predsedníčkou družstva na strane predávajúceho a členom predstavenstva J. S. zastúpeným konateľmi Ing. M. J. a Ing. T. K. konateľmi zo strany kupujúceho, s odvolaním sa na uznesenie predstavenstva družstva zo dňa 21. 08. 1995, ktorým došlo podľa žalobcu k zníženiu majetku úpadcu. Podľa žalobcu k tomuto zníženiu majetku došlo taktiež citovanými dohodami o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva z 02. 12. 1995, ktorými došlo k takému účtovnému vykázaniu, ako by majetok bol vydaný oprávneným osobám, v skutočnosti tento majetok však prevzal žalovaný a tak došlo k vydaniu majetku družstva v prospech žalovaného. Z obsahu žaloby zistil, že za žalobcu na strane predávajúceho vystupovali Ing. A. Kučerová, predsedkyňa družstva s ďalším členom predstavenstva a za kupujúceho bývalí zodpovední hospodárski pracovníci Ing. M. J. a Ing. P. H.. Zároveň zistil, že žalovaný za uvedené právne úkony zaplatil sumu 16 100 Sk, pričom išlo o sumu 36 513 914 Sk, a teda bola ukrátená majetková podstata úpadcu. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca uvádza, že na základe týchto skutočností odporuje právnomu úkonu podľa § 15 ods. 2, § 16 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a žiada súd, aby uvedené právne úkony v bode IV. žaloby považoval za právne neúčinné. Citoval vyjadrenie žalovaného a uviedol, že uznesením zo dňa 18. 10. 2002 rozhodol o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a že uznesením zo dňa 04. 12. 2009 rozhodol o zrušení tohto uznesenia. Konštatoval, že žaloba je zmätočná, pretože v texte žaloby žalobca uvádza, že tieto úkony / kúpne zmluvy a dohoda o vyrovnaní / majú náležitosti odporovacieho právneho úkonu, pretože nimi bola ukrátená majetková podstata úpadcu, avšak výrok žaloby sa zaoberá vrátením majetku do konkurznej podstaty úpadcu.

Prvostupňový súd uviedol, že pre súd je rozhodujúci výrok, ktorým žalobca sa domáha vrátenia všetkého, o čo sa odporovateľnými právnymi úkonmi majetok dlžníka ukrátil a ak to nie je možné tak žiadal zaplatiť žalujúcemu sumu 36 513 914 Sk s 18% úrokom z omeškania, ktorý výrok je v súlade s ustanovením § 16 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Prvostupňový súd zisťoval či sa na súde nachádza odporovacia žaloba podľa § 15 ods. 1 ZKV, avšak zistil, že takáto žaloba sa na Krajskom súde v Bratislave nenachádza. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že žaloba bola podaná predčasne s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 4 ZKV, podľa ktorého konanie sa začína na návrh, pričom žalobca voči žalovanému takúto žalobu nepodal. I Keď odporovateľný právny úkon spája svoje účinky voči konkurzným veriteľom až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, neznamená, že žalobca sa môže domáhať plnenia či už vecného alebo peňažnej náhrady bez právoplatného rozhodnutia o odporovateľnej žalobe / § 15 ods. 1 ZKV /. Konštatoval, že ide o žalobu neopodstatnenú, pretože súdu nebolo známe, že došlo k právoplatnému skončeniu konania vo veci žalobcu proti žalovanému podľa § 15 ods. 1 ZKV. Žalobu s odkazom na ustanovenie § 16 ods. 4 ZKV zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalobca podaním doručeným súdu dňa 01. 02. 2010. Konštatoval, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, a teda prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v návrhu uvedené kúpne zmluvy a aj dohoda o vyrovnaní sú neplatnými právnymi úkonmi. S poukazom na zákon č. 42/1992 Zb. uviedol, kto sú oprávnené osoby na vydanie majetkového podielu a konštatoval, že takéto oprávnené osoby by museli byť veriteľmi družstva. Všetky postúpenia pohľadávok na majetkové podiely oprávnených osôb vyplývajúcich zo zákona č. 42/1992 Zb. označil za neplatné právne úkony. Poukazoval na skutočnosti, kedy sa fyzická osoba môže stať veriteľom družstva a uviedol, že v prípade neexistencie pohľadávok oprávnených osôb, teda neexistencie dlhu, nemal žalobca k takému záväzku pristúpiť. Všetky skutočnosti je potrebné podľa žalobcu dokázať a dôkazné bremeno je na žalobcovi. Poukazoval na ustanovenie § 534 OZ, § 584 OZ, podľa ktorého

ak akýmkoľvek spôsobom splynie právo s povinnosťou v jednej osobe, zanikne právo i povinnosť ak zákon neustanovuje inak. Z poukazom na uvedené dohodu o kúpnej cene označil za neplatný právny úkon, z ktorého dôvodu namietal, že súd sa s platnosťou kúpnych zmlúv nezaoberal hoci žalobný petit smeroval k vydaniu veci.

K odvolaniu žalobcu zaujal stanovisko žalovaný podaním doručeným dňa 04. 03. 2010 a argumentácie žalobcu označil za zavádzajúce, ktoré právne neobstoja. Žalovaný má za to, že samotné uplatnenie nároku domáhať sa plnenia, resp. náhrady nemôže predchádzať úspešnému odporovaniu inak povedané, právna neúčinnosť právneho úkonu určená právoplatným rozhodnutím je právnym základom pre uplatnenie takého nároku. Zo samotnej žaloby podľa žalovaného je zrejmé, že táto sa netýka určenia právnej neúčinnosti právnych úkonov tam označených voči konkurznému veriteľovi, a teda žalovaný sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že žaloba je zmätočná. Vychádzajúc z bodu IV., podľa žalovaného, žalobca iba sám vyslovil, že právne úkony uvedené v žalobe sú právne neúčinné a na základe jeho názoru žiadal vrátenie všetkého, o čo odporovateľnými úkonmi žalovaný ukrátil konkurznú podstatu úpadcu. Uviedol, že žalobca sa domáhal samotného plnenia bez toho, aby sa vôbec domáhal určenia právnej neúčinnosti. Žalobca vôbec ani nepreukázal, že právne úkony uvedené v žalobe sú právne neúčinné a ani fakt, že úmyslom právnych úkonov bolo ukrátenie úpadcu. Dôkazné bremeno vo veci preukázania jednak existencie pohľadávky konkurzného veriteľa a jej uspokojenie a úmyslu ukrátiť konkurzného veriteľa je vecou žalobcu. Čo sa týka právneho úkonu označeného ako kúpno-predajná zmluva, tento nebol v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, a teda nie je splnená hmotnoprávna podmienka / § 15 ods. 2 ZKV / pre úspešnosť odporovania, ktorú súd musí skúmať z úradnej povinnosti. Žalovaný sa vyjadril k dohode citovanej v odvolaní žalobcu s poukazom na fakt, že túto nemožno posúdiť podľa ustanovenia § 584 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z odvolania konštatoval, že predmetom tohto sporu nie je posudzovanie realizovania samotného transformačného projektu a argumentáciu žalobcu v tomto smere označil za právne irelevantnú. Zároveň uviedol, že v samotnom spore nie je odvolacím dôvodom spochybňovanie ukončenia členstva oprávnených osôb. Rozhodnutie vo veci vydania majetku označil za také, ktoré bolo realizované zákonným spôsobom podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odstúpenie od kúpnej zmluvy

JUDr. G. označil za absolútne neplatné, a preto aj výklad žalobcu na strane 5 je podľa žalovaného taký, ktorý právne neobstojí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní rozhodol uznesením sp. zn. 3 Obo 30/2010 zo dňa 26. 01. 2011 tak, že dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je právne dôvodné.

Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia označil, či prvostupňový súd v zdôvodnení rozhodnutia správne konštatoval, že žaloba je právne neopodstatnená a podaná predčasne, pretože súdu nebolo zo strany žalobcu preukázané, že došlo k právoplatnému skončeniu konania vo veci medzi žalobcom a žalovaným podľa § 15 ZKV, a preto súd žalobu, ktorú uplatnil v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 ZKV zamietol.

Citoval záhlavie žaloby, z ktorého vyplýva, že žaloba je označená ako žaloba o odporovanie právnych úkonov dlžníka a z článku VI., návrhu na začatie konania je zrejmé, že je v nej uvedené, že žalobca ako správca konkurznej podstaty v súlade s ustanovením § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. v platnom znení voči žalovanému, ktorý mal z odporovaných právnych úkonov prospech, odporuje tieto právne úkony uvedené v bode IV. tejto žaloby ako právne neúčinné. Za zrejmé označil, že v petite návrhu na začatie konania je iba uvedené, že žalovaný je povinný v prospech konkurznej podstaty úpadcu P. v konkurze vrátiť všetko o čo sa odporovanými právnymi úkonmi uvedenými v bode IV. tejto žaloby dlžníkov majetok ukrátil, ale zároveň uviedol, že z obsahu návrhu na začatie konania však nie je jednoznačné, že žalobca nepodal aj odporovaciú žalobu ako konštatoval prvostupňový súd. Dospel k záveru, že i keď v petite nie je uvedené, že odporuje uvedené právne úkony, skutočnosť, že uvedené právne úkony odporuje, je jednoznačná z článku VI. návrhu na začatie konania, na základe čoho dospel k záveru, že prvostupňový súd pochybil, keď návrh na začatie konania neposudzoval podľa jeho obsahu ale iba na základe vysloveného petitu. Za vec konajúceho súdu označil, aby žalobu posudzoval podľa jej obsahu a nie striktne podľa znenia uvedeného petitu, a teda pochybením považoval, keď prvostupňový súd žalobu neposudzoval z hľadiska obsahu a iba s odôvodnením, že nezistil, či inou žalobou došlo k právoplatnému skončeniu konania vo veci medzi žalobcom a žalovaným podľa § 15 ZKV a žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky takýto postup označil za formálny a rozhodnutie vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového a právneho stavu bez posúdenia nároku, o ktorom žalobca podľa obsahu návrhu na začatie konania žiadal rozhodnúť, čo vyplýva aj zo záhlavia označeného v návrhu na začatie konania, na základe čoho prvostupňové rozhodnutie zrušil.

V novom konaní vo veci rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom 68 Cbi/24/2000-164 zo dňa 13. 05. 2011 tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 15 438,54 eur.

V dôvodoch rozhodnutia citoval uznesenie zo dňa 18. 10. 2002 o prerušení konania a uznesenie zo dňa 04. 12. 2009, ktorým rozhodol o zrušení uznesenia o prerušení konania. Za predmet sporu označil, či právny úkon dlžníka / hore vyššie vymenované zmluvy / je neúčinný voči konkurzným veriteľom, teda či v dôsledku týchto došlo k ukráteniu vymáhaných pohľadávok konkurzných veriteľov. Citoval ustanovenie § 15 ZKV, s odkazom na ktoré poukázal na povinnosť žalobcu preukázať pohľadávky svojich veriteľov, ktorí boli ukrátení ku dňu uskutočnenia odporovateľného úkonu, t. j. ku dňu uzatvárania hore uvedených zmlúv, ktorý dôkaz však žalobca v priebehu celého konania napriek výzve súdu nedoložil, a teda neunesol dôkazné bremeno. Za podstatné označil, že v konkurze ide zásadne o popularitu veriteľov, pričom pre úspešné dokázanie, že odporovaný úkon je právne neúčinný voči všetkým konkurzným veriteľom, je vecou žalobcu preukázať, že právnym úkonom dlžníka boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, ktorí si ich v konkurznom konaní, zákonom stanoveným spôsobom prihlásili, pričom musí ísť o ukrátenie takých pohľadávok, ktoré mali veritelia voči dlžníkovi už v dobe vykonania odporovaného právneho úkonu dlžníkom, a že ukrátenie sa netáka takých pohľadávok tých veriteľov, ktorých postavenie veriteľa zaniklo. Konštatoval, že ide o prísne kontradiktórne konanie s koncentračnou zásadou, kde základnými i právnymi predpokladmi úspešnej odporovateľnosti v konkurznom konaní, ktoré musí preukázať žalobca je existencia platného a účinného právneho úkonu dlžníka bez primeraného protiplnenia príčinná súvislosť medzi právnym úkonom dlžníka a vzniknutým úpadkom alebo vykonanie takého právneho úkonu počas existujúceho úpadku, ukrátenie pohľadávky veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku. Za predpoklad odporovateľnosti označil skutočnosť, že v dôsledku konkrétneho

právneho úkonu nebudú pohľadávky pre nedostatok majetku uspokojené vôbec, alebo len čiastočne. Konštatoval, že i keď konkrétnym právnym úkonom dôjde k zmenšeniu majetku dlžníka, nie je možné sa domáhať odporovateľnosti v prípade ak majetok, ktorý dlžníkovi zostal postačuje na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Ukrátenie pohľadávky veriteľa označil za vec dôkazného bremena, zaťažujúcu žalobcu, ktorá musí byť v každom prípade odporovania predmetného dokazovania. Keďže žalobca podľa súdu nepreukázal základ žaloby, a to zmenšenie majetku dlžníka a v dôsledku toho ukrátenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov konajúci súd žalobu zamietol a z uvedeného dôvodu sa nezaoberal s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podaním doručeným súdu 30. 06. 2011 s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/, f/ O. s. p. a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť. Zdôvodnenie súdu v napadnutom rozhodnutí označil za nelogické, ktoré odporuje ustanoveniu § 15 ZKV. Za jednoznačné ním preukázané označil fakt, úkony odporuje ich hodnota ocenená znalcom je 16 081 963 Sk a hodnota za prevedené nehnuteľnosti 5 844 691 Sk je iba za 36,343% zistenej hodnoty. Poukázal na prevedenie majetku iných majetkových hodnôt / zásoby, stádo hospodárskych zvierat, poľnohospodárske práce a veci majúce charakter nehnuteľností a hnutelných vecí pri dohodách o vydaní majetku družstva na majetkové podiely /. Poukázal aj na iné zmluvy uzavreté dlžníkom s inými subjektmi, na základe ktorých družstvo prišlo o celý majetok a potenciál pre ďalšie podnikanie. Za jednoznačné uviedol, že družstvo týmito úkonmi prehĺbilo svoju platobnú neschopnosť a následne vstúpilo do konkurzu, z ktorého dôvodu podľa žalobcu odporovanými úkonmi v čase ich uskutočnenia sa zvýhodnilo postavenie niektorých veriteľov hoci podľa žalobcu, v skutočnosti ani veriteľmi neboli. Tak isto podľa žalobcu došlo k ukráteniu ostatných veriteľov, z ktorých sa stali neskôr konkurzní veritelia. Fakt, že nejde o prípad, kde existoval dostatočný majetok pre uspokojenie pohľadávok veriteľov označil za zreteľný aj zo skutočnosti, že zo zoznamu majetku úpadcu založeného v konkurznom spise Z-2-3K 290/1996 ku dňu 30. 12. 1997, podľa ktorého majetok predstavoval hodnotu 123 397 117,48 Sk a výška pasív predstavovala sumu 139 584 524,54 Sk je zrejмый rozdiel medzi aktívami a pasívami v sume 16 187 407,06 Sk. Za jednoznačné, že právnymi úkonmi, ktoré sú predmetom odporovateľnosti došlo k zníženiu majetku, a teda došlo aj k zníženiu sumy konkurznej podstaty. Na základe výpisov zo živnostenského registra

P.P., poukázal na personálne prepojenia napríklad u Ing. J. a Ing. H., ktorí boli v rozhodnom čase zodpovednými zástupcami pre živnosť, a teda museli byť aj zamestnancami PD a členmi PD a skutočnosť, že obidvaja sú od 02. 06. 1994 doteraz spoločníkmi a konateľmi žalovaného a taktiež spoločnosti P., ktorá spoločnosť tiež uzavrela zmluvy s P.. Z uvedeného dôvodu záver súdu o tom, že žalobca nepreukázal, že majetok sa odporovanými úkonmi znížil, žalobca označil za taký, ktorý nemá právnu oporu s poukazom na spis 68 Cbi/23/00, 68 Cbi/25/00, 76 Cb/145/1999, o ktorých rozhodol ten istý senát. Podľa žalobcu podmienku, ktorú prvostupňový súd označil za podmienku pre úspešné odporovanie žaloby, t. j., že majetok dlžníka nepostačuje na uspokojenie, žalobca označil za splnenú, na základe porovnania hodnoty zistených pohľadávok ku dňu 30. 12. 2011 a fakt, že v čase vykonania odporovaných úkonov existoval aspoň jeden veriteľ s vymáhateľnou pohľadávkou. O trovách konania navrhol rozhodnúť tak, že žiadal zaviazat' žalovaného zaplatiť trovy konania žalobcovi.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu 27. 07. 2011 a odvolanie s prihliadnutím na jeho obsah, neexistenciu žiadneho zo spôsobilých dôvodov s poukazom na súdny spor o určenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov o odstúpení JUDr. G. SKPÚ od týchto kúpnych zmlúv, ktorým menovaný v postavení žalobcu v tomto spore tiež odporuje, uviedol, že predmetný spor bol vedený na krajskom súde pod sp. zn. 66 Cbi/76/00, 6 Obo 3/2009. Ďalej poukázal na súdny spor o vylúčenie z konkurznej podstaty 75 Cb/233/1997-779, ktorý nie je doposiaľ právoplatne ukončený. Žalovaný tvrdí, že žaloba ani po doplnení upresnení žalobného petitu nie je žalobným petitom podľa ustanovenia § 15 ZoKV. Žalovaný sa stotožňuje s tvrdením súdu, že žalobca nedoložil žiadne dôkazy o tom, že právne úkony, ktoré označuje v žalobnom návrhu sú odporovateľnými právnymi úkonmi v zmysle ustanovenia § 15 ZKV inak povediac, žalobca nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a ani nepodložil žiadny dôkaz o tom, že by obstálo jeho tvrdenie o právnej neúčinnosti citovaných právnych úkonov. Argumentáciu žalobcu o tom, že v žalobe uviedol, ktoré právne úkony odporuje označil za právne irelevantnú. Subjektívne vnímanie žalobcu, že ním označené právne úkony sú odporovateľnými právnymi úkonmi, podľa žalovaného nemôže byť dôkazom o tom, že tieto právne úkony sú odporovateľnými právnymi úkonmi. K tvrdeniu žalobcu ohľadne kúpnych zmlúv poukázal na jeho vyjadrenie č. 45-10j doc. zo dňa 01. 03. 2010.

K tvrdeniu žalobcu ohľadne zmlúv, ktorými boli na žalovaného prevedené zásoby a zvieratá, poľnohospodárske práce označil za absolútne zavádzajúce a taktiež poukázal na nesplnenú hmotnoprávnu podmienku, že citovaná zmluva nebol právny úkon urobený v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu.

K tvrdeniu žalobcu ohľadne prepojenia Ing. J. a Ing. H., žalovaný uviedol, že funkcia zodpovedného zástupcu nie je identickou s funkciou štatutárneho orgánu citovanej osoby zastupovali v súlade s živnostenským zákonom, odborné prevádzkovanie živnosti a fakt, že od roku 1994 fakt boli spoločníkmi žalovaného a zároveň tiež konateľmi, resp. inej právnickej osoby, žalovaný označil za takú skutočnosť, ktorá nemôže byť relevantným dôvodom pre vyslovenie právnej neúčinnosti. Zodpovední zástupcovia ustanovení podľa živnostenského zákona nemohli v právnom postavení zástupcu právnickej osoby byť oprávnenými prijímať rozhodnutia a okrem iného ani rozhodovať o majetkových pomeroch právnickej osoby. K argumentácii žalobcu, / posledný odsek na druhej strane / žalovaný uviedol, že vyhlásenie konkurzu na majetok PD, teda samotná existencia konkurzného konania nie je dôkazom, že právne úkony sú odporovateľnými právnymi úkonmi. S poukazom na ustanovenie § 15 ods. 2 ZKV uviedol, že dôkazné bremeno vo veci preukázania jednak samotnej existencie pohľadávky a jej vymáhateľnosti a samotného úmyslu ukrátiť a tiež známosti druhej zmluvnej strany o tomto dlžníkovom úmysle, je na strane žalobcu. Samotné konštatovanie žalobcu, ktoré právny úkon odporuje označil za také, ktoré nemôže byť podľa žalovaného považované za dôkaz preukazujúci existenciu podmienok na určenie odporovateľnosti ním označených právnych úkonov. V tejto súvislosti poukázal na jeho podanie zo dňa 01. 03. 2010. K nároku žalobcu na trovy konania uviedol, že táto nie je vôbec dôvodná, nakoľko fakt, že SKP skúma s odbornou starostlivosťou všetky dlžníkové úkony nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žalobcu zaviazat' na znášanie trov konania v odvolacom konaní vo výške 2 857,54 eur za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 písm. b/ vyhláška 655/2004 Z. z. v aktuálnom znení a režijný paušál 7,41 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je právne nedôvodné.

Z ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p., na ktoré sa žalobca v jeho odvolaní odvoláva vyplýva, že odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z písmena d/ O. s. p. citovaného ustanovenia, na ktoré sa odvolateľ odvoláva vyplýva, že odvolanie možno podať ak súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z ustanovenia § 205 písm. f/ O. s. p., na ktoré sa odvoláva vyplýva, že odvolanie možno podať aj proti rozhodnutiu prvého stupňa ak, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Inou vadou konania, na ktorú musí odvolací súd prihliadnuť je procesná vada, ktorú nemožno zahrnúť do okruhu väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 a za takúto inú vadu konania je možno považovať za relevantnú, len vtedy, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za inú vadu možno považovať napríklad postup súdu pri vykonaní dôkazov v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Z odvolania žalobcu nie je zrejmé, v čom prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav a ktoré navrhnuté dôkazy žalobcom potrebné pre zistenie skutočností nevykonal. Účastník konania okrem povinnosti tvrdenia má aj dôkaznú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 13. 05. 2011, na ktorom pojednávaní bol napadnutý rozsudok vyhlásený, z vyjadrenia žalobcu, je zrejmé, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Z obsahu dokazovania je iba zrejmé, že odôvodnenie rozsudku nemá žiadnu oporu v obsahu spisu, je nelogické a odporuje ustanoveniu § 15. Takto koncipované odôvodnenie nezakladá dôvod pre úspešné aplikovanie ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nakoľko z neho nevyplýva akú procesnú inú vadu s poukazom na citované ustanovenie, žalobca uplatňuje. Z obsahu odvolania žalobcu je iba zrejmé všeobecné odvolanie sa na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. čo je pre posúdenie dôvodnosti odvolania podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nepostačujúce. Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu odvolanie odkazujúce na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. označil za právne nedôvodné.

Pri posúdení odvolacieho dôvodu s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p., t. j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je na základe obsahu predmetného odvolania možné vychádzať iba zo skutočnosti, či žalobca tým, že konkrétne uviedol, ktoré právne úkony žalovaného odporuje z dôvodu prevedenia za nižšiu hodnotu / uvedené kúpne ceny / ako boli znalecky ocenené, uniesol dôkazné bremeno preukázaním, že sa jedná o odporovateľné právne úkony.

Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozsudku teda je, či prvostupňový súd dospel k správne právnemu záveru, že žalobca neuniesol jeho dôkazné bremeno na preukázanie úspešnej odporovateľnosti s poukazom na ustanovenie § 15 ZKV, teda zmenšenie majetku dlžníka a v dôsledku toho ukrátenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov.

Základnou otázkou je, či odvolací dôvod žalobcom označený v spojení s ustanovením § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. je dôvodný, teda či rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že žalobca nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal odporovateľnosť právneho úkonu, teda v dôsledku ktorého konkrétneho právneho úkonu dlžníka neboli pohľadávky veriteľov pre nedostatok majetku uspokojené vôbec, alebo len čiastočne. Otázkou teda je, či prvostupňové rozhodnutie vychádza zo správneho posúdenia, keď prvostupňový súd konštatoval, že je vecou žalobcu preukázať, že právnym úkonom dlžníka boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, ktorí si ich v konkurznom konaní zákonom stanoveným spôsobom prihlásili, pričom musí ísť o ukrátenie takých pohľadávok, ktoré mali veritelia voči dlžníkovi už v dobe vykonania odporovaného právneho úkonu dlžníkom, že ukrátenie sa netýka pohľadávok tých veriteľov, ktorých postavenie veriteľov zaniklo.

Z odvolania ako aj z obsahu predložených dôkazov vyplýva, že žalobca odporovateľnosť ním navrhnutých právnych úkonov odvodzuje od skutočnosti, že sa nimi dlžník zbavil prakticky celého svojho majetku nevyhnutného na vykonanie jeho podnikateľskej činnosti, že týmito právnymi úkonmi dlžník prehľbil jeho platobnú neschopnosť a následne vstúpil do konkurzu

znížením konkurznej podstaty spôsobenej rozdielom aktív a pasív v hodnote 16 187 407,06 Sk. Z uvedeného tvrdenia však nie je zrejmé, ktorým právnym odporovaným žalobcom bol ukrátený veriteľ pri konkrétnej vymáhateľnej pohľadávke, ktorú si v konkurznom konaní zákonom stanoveným spôsobom prihlásil.

Z vykonaného dokazovania nie je sporné, že konkurz na majetok Poľnohospodárske družstvo Dolná Nitra, sídlo Veľký Cetín bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave uznesením č. k. Z-2-3K 290/1996 zo dňa 22. 08. 1997.

Z ustanovenia § 15 ods. 1 ZKV zákona č. 328/1991 Zb. v platnom znení vyplýva, že konkurzný veriteľ, alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné, a že toto právo má konkurzný veriteľ, alebo správca aj vtedy ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

Z predložených dokladov je zrejmé, že žalobca odporuje právne úkony, kúpne zmluvy uvedené v žalobe uzavreté v roku 1996, teda jeden rok pred vyhlásením konkurzu, dohodu o vydaní majetku družstva, kúpno-predajnú zmluvu č. 28/EP/94 zo dňa 01. 07. 1994, ktorou došlo k prevodu zásob poľnohospodárskych prác a prevodu zvierat v hodnote 12 348 627 Sk. Z kúpnych zmlúv, ktoré žalobca odporuje je zrejmé, že tieto boli uzatvorené medzi predávajúcim zastúpeným predsedkyňou družstva Ing. K. a členom predstavenstva Ing. D. a na strane kupujúceho konateľom spoločnosti A., spol. s r. o. Ing. M. J.. S poukazom na ustanovenie § 15 ods. 2 je zrejmé, že ide o právne úkony, ktoré dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu. Z predložených dôkazov však nie je zrejmé, či dlžník mal v úmysle týmito právnymi úkonmi ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, nakoľko zo žiadneho dokladu nie je zrejmé, ktorého konkurzného veriteľa mal dlžník v úmysle ukrátiť. Nie je ani zrejmé, že tento úmysel musel byť druhej strane známy. Je pravdou, že za kupujúceho kúpne zmluvy podpísal

konateľ spoločnosti žalovaného Ing. J., ktorý na základe živnostenského listu zo dňa 10. 03. 1993 bol zároveň schválený zástupca pre živnosť odborné prevádzkovanie živnosti u dlžníka. Tento fakt podľa odvolacieho súdu nezakladá dôvod pre úspešné odporovanie predmetných právnych úkonov podľa ustanovenia § 15 ods. 2 ZKV, nakoľko na základe tohto nie je možné odvodiť, že Ing. J. pri uzavieraní kúpnych zmlúv musel byť známy úmysel dlžníka jeho veriteľa ukrátiť. Odvolací súd, čo sa týka dohody uzavretej dňa 02. 02. 1995 sa stotožnil s názorom, že u tejto nebola splnená hmotnoprávna podmienka, tri roky pred vyhlásením konkurzu. Z predložených dokladov nie je ani celkom jednoznačné, že právnymi úkonmi, ktoré žalobca predmetnou žalobou odporuje, aj keď hodnota prijatá dlžníkom bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania právneho úkonu sa dlžník v dôsledku tohto právneho úkonu do úpadku dostal. Z tvrdení uvádzaných žalobcom nie je sporné, že predmetné nehnuteľnosti boli predané za nižšiu cenu ako boli ocenené, čo však neznamená, že hodnota prijatá za tieto nehnuteľnosti bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania sporných právnych úkonov. Z predložených dokladov nie je ani zrejmé, že práve vykonaním namietaných právnych úkonov, ktoré žalobca odporuje sa dlžník dostal do úpadku a následne do konkurzu. Toto i keď žalobca v jeho odvolaní tvrdí, žiadnym dôkazom nepodložil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto posúdeného skutkového stavu dospel k záveru, že prvostupňový súd správne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na úspešné odporovanie právnych úkonov a napadnutý rozsudok z jeho správnych dôvodov podľa § 219 O. s. o. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal 2 857,54 eur / jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v aktuálnom znení + režijný paušál 7,41 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky /.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné

V Bratislave 29. novembra 2011

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková